

Karaoke, matkrig og kyss

Av Oda L. Oltedal

Jeg gikk fram og tilbake med raske skritt.
Bussen skulle vært her for lenge siden, tenkte jeg irritert.
BRrrrrrrkkkk... sa det og så kom bussen, jeg fortet meg inn.
Passende nok spilte radioen akkurat "Driving home for Christmas".
Jeg satte meg ned ved vinduet ved utgangsdøren og stirret ut på den idylliske utsikten.
Det virket som hele verden var dekket av snø, julebukker stod og sang ved hvert eneste hjørne og nysnøen gjorde sånn at byen så ut som den var dekket av et tynt lag med melis.
"It's a new day, it's a new life..." sang mobilen min fra innerst i vesken min.
Jeg famlet meg fram til mobilen min i den rotete vesken og svarte.
"Hei...kommer om 10 min...gleder meg...sees."
Jeg la på og fortsatte å nyte utsikten min.

"Hei, kan jeg sette meg her?" spurte en gutt på min alder med ravnsvart halvlangt hår og smaragdgrønne øyne.
"Ja, bare sett deg" svarte jeg fraværende, jeg var for tankefull til å være høflig.
Like etter hørte jeg en kjent sang fra bussradioen. Snart var hendene mine i gang med å tromme takten på lårene mine, og jeg nynet svakt med.
Da refrenget kom kunne jeg ikke dy meg selv og jeg begynte å danse med armene mens jeg sang høyere og høyere.

"everybodys dancing in the moonlight..dancing in the moonlight."

Snart begynte gutten ved siden av meg å synge sammen med meg.
Da Toploader var ferdig med å synge sin store hit, var hendene våre sovnet og vi satte oss slitne ned i setene.
Ved neste busstopp gikk det av et gammelt ektepar, og da de gikk fordi oss mot døren hørte vi at de sa noe om at ungdommen nå til dags eide ikke hemninger. Dette fikk oss til å bryte ut i et lite latterbrøl.
"Hvor skal du bringe inn det nye året da?" spurte jeg han og gjorde hermetegn før og etter bringe inn, da siste latter var dødt ut.
"Jeg skal være med klassen min. Gleder meg ikke noe særlig men har ikke noe annet sted å være. Å feire sammen med foreldrene mine er jeg lei av og håndballkameratene mine bor for langt unna.
Blir litt kjedelig å være den eneste edru der, (jeg er ikke noen stor drikker). Eneste man blir tilbudt der er hjemmebrent som er like godt som placebo øl" svarte sidemannen min.
"Placebo øl?" spurte jeg nysgjerrig.
"Det ser ut som tynn øl, men lukter veldig stygt. Anbefales absolutt ikke."
Jeg forstod fortsatt ikke hva han mente og ga han et spørrende blikk.
"Eplejuice lukter ikke, så hva... du mener?" avbrøt jeg meg selv da jeg forstod hva han snakket om.
"Hvilken syk fyr er det som har mikset sammen den drinken?" spurte jeg frastøtt.

"Stestorebrødrene mine var veldig fulle en kveld og presset meg og lillesøsteren min til å drikke det. Verken hun eller jeg har drukket eplejuice eller noe som minner oss om det siden" forklarte han.

"De var ikke særlig glade da mamma og Erik, pappaen deres giftet seg i sommer. Heldigvis flyttet de til moren sin i høst."

Jeg tenkte meg om i to sekunder før jeg hentet frem mobilen og tastet et nummer.

"hei Synnøve... lurte bare på om jeg kunne ta med, vent litt"(jeg holdt handen for mobilen)

"hva heter du" spurte jeg den uheldige gutten.

"Markus" svarte han med et stort smil.

Så tok jeg mobilen nok en gang til øret.

"Ja, nå er jeg tilbake, kan jeg ta med Markus?...fint..sees"

"Jeg burde kanskje spurt om du ville bli med før jeg ringte, men jeg har en følelse av at det meste er bedre enn dine gamle planer" sa jeg til Markus.

"Jeg heter Silje, forresten" sa jeg forfjamset av at jeg hadde glemt å introdusert meg før.

"Du har nettopp reddet kvelden min, Silje" sa han bare. Og smilte.

...En time til 2011...

Dunk, dunk, dunk.

Kom det fra karaokehøytalerne.

Det var introen til "Living on a prayer", og Synnøve og Markus stod med hver sin mikrofon klare til å synge av full hals.

...54 min til 2011...

Jeg kamouflerte mine knis som host. Duetten deres var sykt komisk, når den ene traff en tone gjorde den andre ikke det og omvendt. De hadde egentlig veldig fine sangstemmer begge to, men etter å ha okkupert karaokemaskinen hele kvelden var stemmene deres naturlig nok blitt litt rustne.

... 50 min til 2011...

Hendene mine var halvveis i koma etter all klappingen. Jeg kjente små sommerfugler spre seg i kroppen min, og gikk bort til karaokesangerne Markus og Synnøve.

"Hei, søta!" sa jeg og kjærtegnnet baken til Synnøve. Synnøve snudde seg mot meg så meg rett inni øyene og hviskret:

"Nå er jeg lei av å synge."

Så kysset vi.

Men merkelig nok var sommerfuglene borte, stjernene var ute av sikte og jeg følte meg ikke lett som en sky.

Kysset var rett og slett bare et kyss.

En inngrodd vane som å spise brødiskiver til lunsj eller å dusje om morgenen.

Kysset var bare et kyss.

... 20 minutt til 2011...

"Det er helt greit. Har faktisk tenkt det samme" sa hun da jeg slo opp.

"Nå slipper jeg å ha dårlig samvittighet" svarte jeg.

"Da er vi tilbake til å være bestevenner da?" forsikret jeg meg.

Synnøve svarte med et smil.

"Selvfølgelig."

Så kastet hun en pepperkake på meg og startet 2010's siste matkrig.

... 5 minutter til 2011...

Jeg så Markus og kjente sommerfuglene våkne til liv. Så satte jeg meg ned ved siden av han på benken.

"Har du det hyggelig?" Jeg dro han ut av tankene hans, og han så oppmerksomt på meg.

"Vet det er mange du ikke kjenner her, men det virker som det er bedre enn dine originale planer, i alle fall fra det du fortalte meg på bussen" kommenterte jeg.

"Ja, det har du rett i. Du har veldig hyggelige og omtenkssomme venner.

Tror dette er den beste nyttårsaften jeg har hatt på lenge" svarte han.

... 1 minutt til 2011...

Faen heller. Tenkte jeg til meg selv og ga opp å prøve å ignorere magefuglene mine.

Jeg tok Markus bestemt i handen, smilte hemmelighetsfullt, drog han opp av benken og med bestemte bevegelser plasserte jeg han sånn at han stod ansikt til ansikt med meg.

Intimgrensen var milevis bak oss, og jeg kjente at han luktet svakt av vanilje.

Ansikt til ansikt.

Øyne til øyne.

Munn mot munn.

Så kysset jeg han.

Det var et kyss fullt av lengsel, lidenskap, og forventning.

Det var et kyss som triumferte hvert eneste Disneykyss.

Det var et kyss som kunne vekke folk fra koma og død.

Stjernene var overalt, sommerfuglene likeså, og det føltet som jeg fløy på en mjuk sky av behagelighet. Jeg visste at magen alltid hadde rett.

... 5.4.3.2.1.0...

"Godt nytt år!"

Hvisket han så lavt at jeg nesten ikke hørte det, inn i øret mitt.